

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **JUDr. T. G., Ph.D.**, zast. JUDr. Markem Pourem, advokátem se sídlem Bartošova 9, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2024, č. j. 33 A 7/2023-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze 12. 7. 2023, č. j. JMK 106440/2023; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2022, č. j. ODSČ-36902/22-30, kterým byl stěžovatel uznán vinným spácháním přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a byla mu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[2] Přestupku se stěžovatel dopustil tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci dne 7. 6. 2022 v 11:42 hod. byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič jeho vozidla, jehož totožnost není známa, nerespektoval dopravní značkovým stanovený zákaz stání v době blokového čištění na ulici Jaselská v Brně. Tím byla porušena povinnost řídit se dopravními značkami [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu] a byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl. Při jednání provedl důkaz veřejnou vyhláškou Úřadu městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „úřad městské části“) ze dne 1. 3. 2022, č. j. MCBS/2022/0032144/POLL, kterou bylo vydáno opatření obecné povahy stanovující dočasný zákaz stání na místních komunikacích a byla na nich stanovena přechodná úprava provozu. Tato vyhláška byla vyvěšena na úřední desce úřadu. Z obsahu vyhlášky krajský soud zjistil, že uvedený úřad dočasně zakázal podle § 19a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), státní mj. na ulici Jaselská dne 7. 6. 2022 od 10:00 do 14:30 hod. (stěžovatelovo vozidlo zde stálo po čase 11:30 hod.). Z grafické přílohy vyhlášky vyplývá, že bylo instalováno dopravní značení upozorňující účastníky silničního provozu na prováděné blokové čištění a související zákaz stání. Umístěné dopravní značení tedy mělo oporu v opatření obecné povahy a bylo způsobilé zavazovat účastníky silničního provozu. Opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem k tomu pověřeným statutem města Brna. Není proto nicotné. Opatření obecné povahy rovněž mohlo vyvolávat účinky vůči adresátům, ačkoliv bylo zveřejněno na úřední desce z důvodu rozsahu pouze ve zkráceném znění.

[4] Podle krajského soudu postupoval správní orgán I. stupně správně, pokud stíhal stěžovatele za přestupek provozovatele vozidla, ačkoliv stěžovatel v den spáchání přestupku volal na tísňovou linku městské policie s dotazem, kdy blokové čištění probíhalo, přičemž uvedl, že vozidlo zaparkoval on. Stěžovatel totiž informaci o totožnosti řidiče nesdělil v zákonem předvídaném čase předvídanému správnímu orgánu (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu).

[5] Krajský soud dále konstatoval, že obsah správního spisu prokazuje, že stěžovatelovo vozidlo stálo v ulici Jaselská v době, kdy zde bylo stání zakázáno dopravními značkami z důvodu blokového čištění. Stěžovatel sice správnímu orgánu I. stupně navrhl provedení důkazů fotografiemi a nahrávkou jeho hovoru s pracovníci na tísňové lince, tyto důkazy však do vydání rozhodnutí vůbec nepředložil. Poprvé tak učinil až v odvolání formou odkazu na úložiště dat *Google Drive*. To však nebylo dostupné a soubory se na něm nepodařilo dohledat ani krajskému soudu, žalovaný se proto s těmito důkazy seznámit nemohl. S ohledem na okolnosti krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nezákonné, ačkoliv neobsahuje výslovnou reakci na předložené důkazy. Tím, že žalovaný konstatoval, že provedené dokazování vedlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, implicitně vyloučil potřebu dalších důkazů. Krajský soud při jednání provedl k důkazu stěžovatelem předložené fotografie a nahrávku hovoru s tísňovou linkou, fotografie však byly pořízeny s časovým odstupem téměř dvou hodin od spáchání přestupku a předmětem telefonického hovoru bylo stanovení přesného okamžiku ukončení blokového čištění, tyto důkazy tedy neměly reálný potenciál na stavu věci zjištěném správními orgány cokoliv změnit.

[6] S ohledem na to, že bylo fotografiemi založenými ve správním spise spolehlivě prokázáno, že stěžovatelovo vozidlo stálo v rozporu s dopravním značením na pozemní komunikaci v době a místě blokového čištění, přičemž ve věci nevyšly najevo žádné

pokračování

skutečnosti nasvědčující nutnosti provádět další dokazování, nebylo nutné ani nařízení ústního jednání ve správním řízení. Stěžovatel měl možnost být přítomen dokazování mimo ústní jednání.

[7] Materiální stránkou přestupku řidiče se správní orgány zabývat nemusely. Posuzovaly přestupek provozovatele vozidla a materiální stránkou tohoto přestupku se zabývaly dostatečně; i podle krajského soudu byla společenská škodlivost přestupku stěžovatele bezpochyby naplněna. Za nepodstatné krajský soud považoval stěžovatelem uváděné okolnosti (předčasné odstranění zákazových značek a vyčištění místa přestupku), které by bylo namíste hodnotit v případě přestupku řidiče vozidla, nikoliv provozovatele. Okolnosti snižující či vylučující společenskou škodlivost se musejí vztahovat k povinnosti provozovatele vozidla zajistit, aby při užití na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Stěžovatelem uváděné důvody přitom *prima facie* nemohou mít vliv na dodržení povinností provozovatele vozidla a nepředstavují ani zákonné liberační důvody.

[8] Žalovaný nepochybil ani tím, že stěžovatele podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyzval, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Vycházel totiž výhradně z podkladů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nové podklady do spisu nezařadil. Sice do spisu přibylo stanovisko správního orgánu I. stupně k odvolání, to ovšem nebylo způsobilé na zjištěné skutkové situaci cokoli změnit.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že opatření obecné povahy stanovující zákaz stání nebylo nicotné. Podle stěžovatele nemohl úřad městské části vydat opatření, kterým se upravují podmínky provozu, neboť taková kompetence náleží pouze obecním úřadům obcí s rozšířenou působností. V souladu se statutem města Brna měl opatření obecné povahy vydat správní orgán I. stupně, nikoliv úřad městské části, ten byl k vydání opatření absolutně věcně nepřislusný. Stěžovatel poukázal na to, že nebyla způsobem umožňujícím dálkový přístup uveřejněna celá grafická příloha opatření obecné povahy.

[10] Správní orgány neměly vést řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jak bylo prokázáno při jednání u krajského soudu, stěžovatel v den spáchání přestupku volal na linku Městské policie Brno a sdělil, že řidičem vozidla byl on a nemá povinnost sdělovat správním orgánům tutéž informaci opakovaně. S ohledem na zásadu procesní ekonomie a součinnosti správních orgánů měly z jím poskytnuté informace správní orgány vycházet. V řízení se stěžovatelem coby provozovatelem vozidla pak správní orgány měly posuzovat materiální stránku přestupku. Již ve správním řízení stěžovatel namítal, že bylo parkovací místo viditelně vyčištěno, a jeho jednání tedy nebylo společensky škodlivé.

[11] Stěžovatel též zpochybnil závěr krajského soudu, že ústní jednání ve správním řízení nebylo třeba nařizovat. Žádost o nařízení ústního jednání lze zamítnout jen zcela výjimečně. Správní orgány ani krajský soud ovšem nevysvětlily, z jakých důvodů ústní jednání nebylo třeba nařizovat, neuvedly ani, z jakých konkrétních důvodů jím navržené důkazy nemohly zvrátit zjištěný skutkový stav. Krajský soud nevysvětlil, proč tvrzení stěžovatele, že byly

dopravní značky při jeho příjezdu odklizeny, nemohlo změnit zjištěný skutkový stav. Pro stěžovatele bylo překvapivé konstatování, že je úložiště *Google Drive* pro žalovaného i krajský soud nedostupné. Stěžovatel měl být o nedostupnosti předem vyrozuměn. Krajský soud sice část z důkazů, které byly zpřístupněny na úložišti, provedl na ústním jednání, nevyvodil z nich však žádné jasné přezkoumatelné závěry a stěžovatele nepoučil o hrozícím neúspěchu v řízení.

[12] Dále stěžovatel namítal, že při posouzení námítky týkající se § 36 odst. 3 správního řádu krajský soud nezohlednil, že podle usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1533/23, je nutno i v odvolacím řízení účastníka řízení seznámit s podklady rozhodnutí bez ohledu na to, zda předtím docházelo k doplňování nových podkladů rozhodnutí. Usnesení Ústavního soudu je přitom pro obecné soudy závazné.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji zdejší soud zamítl jako nedůvodnou; odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, podání učiněná v řízení o žalobě, jakož i rozsudek krajského soudu. Toto vyjádření nebylo stěžovateli zasláno na vědomí, neboť nepřineslo nic nového.

[14] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaký tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[16] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázky nicotnosti opatření obecné povahy, podmínek vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla (včetně nutnosti posoudit materiální stránku přestupku), dokazování ve správním řízení a řízení podle soudního řádu správního, nutnosti nařízení ústního jednání v přestupkovém řízení a nutnosti výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu v odvolacím řízení. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, která by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího

pokračování

správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[18] Podle stěžovatele bylo opatření obecné povahy, kterým byl stanoven zákaz stání na ulici Jaselská a provedena přechodná úprava provozu, nicotné, neboť byl úřad městské části absolutně věcně nepřislušný k jeho vydání.

[19] Podle § 77 odst. 1 věty první před středníkem správního řádu „[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný“. Ačkoliv toto ustanovení hovoří o rozhodnutí, nicotným může být i opatření obecné povahy, přičemž k vadám způsobujícím nicotnost soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlíží i bez námítky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, č. 4562/2024 Sb. NSS, bod [45]). Jak dovodila v judikatura NSS a Ústavního soudu, nicotnost správního (pa)aktu je způsobena pouze vadami, které jsou natolik intenzivní a zřejmé, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali, akt vůbec není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003-216, č. 212/2004 Sb. NSS, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09, N 225/59 SbNU 285). Absolutní věcná nepřislušnost s sebou nese pojmovou nemožnost rozhodovat o věcech jistého druhu, a pojí se tedy se situací, kdy není příslušnost správního orgánu k vydání aktu dána za žádných myslitelných okolností (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004-58, ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021-29, bod [12], nebo ze dne 3. 11. 2023, č. j. 9 As 188/2023-28, č. 4541/2024, body [29] a [30]).

[20] Krajský soud v souladu s výše uvedenou judikaturou uvedl, že opatření obecné povahy vydané vyhláškou úřadu městské části ze dne 1. 3. 2022, č. j. MCBS/2022/0032144/POLL, není nicotné. Zákon umožňuje, aby takové opatření obecné povahy vydal úřad městské části statutárního města – viz § 19a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s § 40 odst. 5 písm. b) téhož zákona, § 77 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a § 139 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Stručně řečeno, přechodnou úpravu provozu na místních komunikacích, resp. zákaz stání z důvodu údržby na nich, může stanovit obecní úřad obce s rozšířenou působností, resp. obecní úřad, přičemž přenesenou působnost těchto orgánů (její část) může na základě statutu vykonávat orgán městské části statutárního města. Úřad městské části tak k vydání předmětného opatření obecné povahy nebyl absolutně věcně nepřislušný. Nicotnost nezávisí na způsobu výkladu statutu města Brna, jak se zřejmě domnívá stěžovatel.

[21] Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud statut města Brna přenechává orgánům městských částí výkon působnosti silničního správního úřadu prvního stupně na místních komunikacích [čl. 30 odst. 2 písm. a)], který podle § 19a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích stanoví zákaz stání na pozemní komunikaci z důvodu údržby a zároveň stanoví s tím související přechodnou úpravu provozu, zajisté bylo účelem této

úpravy umožnit městským částem (jejich úřadům) učinit obě tato opatření (stanovit zákaz stání i přechodnou úpravu provozu), ačkoliv obecně je přechodná úprava provozu na místních komunikacích v kompetenci orgánů města Brna [čl. 29 odst. 2 písm. e) statutu města Brna].

[22] Ani absence zpřístupnění příloh opatření obecné povahy způsobem umožňujícím vzdálený přístup není způsobila zapříčinit nicotnost (resp. nenabytí účinnosti) opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že postačí, pokud správní orgán nezveřejní celý obsah písemnosti, ale pouze vyvěsí na úřední desce a zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup toliko oznámení se základními údaji o jeho obsahu a s uvedením, kdy a kde je možné do písemností nahlédnout (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, č. 2606/2012 Sb. NSS, bod [40], a na něj navazující rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2022, č. j. 8 As 147/2020-53, bod [18]). Nezveřejnění opatření obecné povahy způsobem umožňujícím vzdálený přístup (tím spíše jeho příloh) nemá vliv na jeho nabytí účinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 AOs 1/2012-33, či ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 257/2014-51).

[23] Pochybení neshledal Nejvyšší správní soud ani ohledně vypořádání žalobního bodu, podle něhož stěžovatel neměl být stíhán coby provozovatel vozidla, neboť správním orgánům sdělil, že vozidlo zaparkoval sám. Jak krajský soud upozornil, zákon předvídá, kdy a komu má provozovatel vozidla tyto informace sdělit (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), k čemuž je třeba dodat, že hovor na telefonickou linku Městské policie Brno nelze považovat za relevantní sdělení totožnosti řidiče také proto, že i toto sdělení musí mít náležitou formu (§ 37 odst. 4 správního řádu; viz rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 6 As 332/2021-29). Ani sdělení totožnosti řidiče v odvolání (tj. po uplynutí lhůty pro sdělení totožnosti řidiče podle § 125h odst. 3 a 6 zákona o silničním provozu) nemůže mít s ohledem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu bez dalšího za následek nestíhání provozovatele vozidla a zahájení řízení s řidičem coby pachatelem přestupku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, či ze dne 3. 3. 2023, č. j. 9 As 63/2021-33, bod [17] a v něm citovanou judikaturu).

[24] Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, judikatura NSS dovodila, že při posuzování přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu se správní orgány nemusejí zabývat naplněním materiálního znaku přestupku řidiče vozidla (viz zmíněný rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46 a obdobně též rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, či rozsudek ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, č. 4530/2023 Sb. NSS). Pro naplnění materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla, který je postaven na principu objektivní odpovědnosti a který spočívá v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, tak nejsou rozhodné okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou škodlivostí – např. míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, bod [33], či přiměřeně též rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, bod [13]). Krajský soud ani správní orgány z nastíněné koncepce materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla nevybočily.

pokračování

[25] S tím souvisí otázka neprovedených důkazů, které stěžovatel navrhoval ve správním řízení. Jedná se zejména o záznamy bezpečnostních kamer z ulice Jaselská, výslech pracovníků zajišťujících odstranění značek z ulice Jaselská a výslech zasahujících policistů. NSS neshledal žádné závažné pochybení na straně krajského soudu ani v tomto ohledu. Bylo spolehlivě prokázáno, že vozidlo stěžovatele stálo v ulici Jaselská v době, kdy zde byly umístěny značky zákazu stání B 29. Stěžovatelova tvrzení týkající se přemísťování značek v době příjezdu do ulice a „uklizenosti“ místa stání jsou otázkami zavinění (či jeho absence) řidiče a vztahu řidiče ke svému jednání a k chráněnému zájmu. Dlužno dodat, že porušení zákazu stání je ohrožovací delikt, jehož společenská škodlivost je dána i v případě, že nedojde k poruše chráněného zájmu (zde: zájmu na údržbě komunikace) – přiměřeně srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, bod [25]. Stěžovatelova tvrzení tak na posouzení věci nemohla nic změnit a neprovedení souvisejících důkazů (včetně důkazů, které stěžovatel poskytoval pomocí úložiště *Google Drive*, tj. fotografií vozidla po 13. hodině a záznamu z hovoru tísňové linky) v řízení před správními orgány se nemohlo promítnout do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[26] K žádnému závažnému pochybení na straně krajského soudu nedošlo ani při hodnocení důkazů provedených při jednání (konkrétně stěžovatelových fotografií a audionahrávky). Krajský soud vysvětlil, proč provedené důkazy nejsou pro věc relevantní, a další vysvětlování skutečností, které z nich zjistil (a které byly pro věc nepodstatné), by bylo nadbytečné. Krajský soud nepochybil ani tím, že stěžovateli neposkytl poučení o hrozícím neúspěchu v řízení. Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatelova tvrzení (ani kdyby byla prokázána) nebyla s to na posouzení věci nic změnit a poučení o hrozícím neúspěchu z důvodu neunesení důkazního břemene by bylo nadbytečné. Ani (prokázaná) absence dopravního značení ve 13:23 hod. nijak nezpochybňuje jeho přítomnost po 11:30 hod., jak se snaží sugerovat stěžovatel. Krajský soud nerozhodl o zamítnutí žaloby z důvodu nesplnění některé z procesních povinností stěžovatele, ale kvůli tomu, že měl rozhodný skutkový stav za zjištěný a prokázaný správními orgány, a stěžovatelova tvrzení ani v případě jejich prokázání na tom nic nemění. Nad rámec nezbytného odůvodnění NSS dodává, že je přesvědčen, že se poučovací povinnost podle § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s. neuplatní (podrobně viz rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2024, č. j. 3 As 55/2023-44, body [26]-[40]).

[27] K (ne)zbytnosti nařízení ústního jednání v řízení o dopravních přestupcích vedeném před správním orgánem se zdejší soud ve své judikatuře už opakovaně vyjádřil. Správní orgán je podle § 49 odst. 1 správního řádu a § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, povinen nařídit ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, či pokud to tak stanoví zákon. V řízení o přestupcích nemají správní orgány povinnost nařídit ústní jednání vždy; dokazování je primárně provedeno listinnými důkazy. V případě, že správní orgán vychází pouze z listinných důkazů, má účastník řízení dostatečný prostor k uplatnění svých práv v řízení i bez nařízení jednání (viz rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, bod [22], z téhož dne č. j. 1 As 277/2015-33, body [19]-[22], ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, body 21.-24., či usnesení NSS ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9 As 76/2023-21, bod [6], nebo již výše odkazovaný rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46). Vytyčeným podmínkám rozhodnutí bez nařízení ústního jednání se posuzovaná věc nevymyká, neboť správní orgány vycházely

z listinných důkazů založených ve spise a důkazy k prokázání stěžovatelských tvrzení nebylo nutno provádět (viz výše).

[28] Ani ve vypořádání žalobního bodu týkajícího se absence poučení o možnosti seznámit se s podklady řízení (§36 odst. 3 správního řádu) v odvolacím řízení nespátňuje NSS pochybení krajského soudu. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníku řízení seznámit se se všemi podklady rozhodnutí v okamžik, po němž již správní spis o žádné další podklady doplňován není, tj. s úplným správním spisem (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, obdobně též rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS). Poučit o možnosti seznámit se s podklady řízení je povinen i odvolací správní orgán, pokud doplňoval podklady rozhodnutí či má oproti správnímu orgánu I. stupně odlišný náhled, a to zejména při postupu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 1 As 55/2008-156, č. 2610/2012 Sb. NSS, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, ze dne 16. 1. 2024, č. j. 2 As 40/2023-43, body [24] a [25], či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 400/2020-49, bod [31]). Tak však žalovaný nepostupoval, a neměl tedy důvod stěžovateli zasílat výzvu, aby se vyjádřil k podkladům řízení, které zůstaly od rozhodování v prvním stupni beze změny. V odvolacím řízení bylo zařazeno do správního spisu stanovisko správního orgánu I. stupně k odvolání, to je ovšem dokument sloužící výhradně pro vnitřní potřeby žalovaného, nikoliv podklad rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 247/2017-32, bod [28]); nelze jej srovnávat s vyjádřením účastníka řízení, jak činí stěžovatel.

[29] Pokud jde o stěžovatelův odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1533/23 (nebylo publikováno ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu), Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto usnesení představený výklad § 36 odst. 3 správního řádu ve vztahu k odvolacímu řízení nepředstavuje *ratio decidendi* rozhodnutí. Nosným důvodem rozhodnutí totiž bylo, že v odkazované věci napadené rozhodnutí nebylo způsobilé porušit základní práva nebo svobody stěžovatelky, pokud se správní soudy nezabývaly její námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu prvostupňovým správním orgánem pro opožděnost uplatnění odpovídajícího žalobního bodu. Tzv. precedenční závaznost se však vztahuje pouze na nosné důvody rozhodnutí (z povahy věci zejména ústavněprávní výklad) a téměř výlučně na nálezy Ústavního soudu. Precedenční závaznost lze připisovat pouze těm usnesením, které byly usnesením pléna Ústavního soudu vybrány pro publikaci ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, N 190/47 SbNU 465, zejm. body 53 a 89).

[30] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[31] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle

pokračování

něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 2. května 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu